

“Đi Tìm Thời Gian Đã Mất”.

Sàigòn, thứ Năm ngày 4/12/1995

Buổi tối, nơi quán rượu ông già góc đường Hồng Thập Tự và Nguyễn Văn Chiêm, tôi chợt nói lên ý định đi Dalat với Nguyễn trong dịp Noel sắp đến:

“Sáng 23/12, mình hẹn nhau nơi ngã tư Yên Đổ & Trương Minh Giảng, ra bến xe đò Pétrus Ký uống *café*, xong đáp chuyến sau cùng, khởi hành lúc 11 giờ trưa lên Dalat. Măn sẽ đem theo cây đàn. Mình xin ngủ lại căn hầm đá nhà cô Mỹ Vân hai đêm. Trong hai đêm ấy, Măn đàn cho Nguyễn nghe và ăn *reveillon* cùng Nguyễn.”

Nét rạng rỡ tỏa ngời trên Nguyễn:

“Cám ơn Măn đã nghĩ ra điều ấy cho Nguyễn. Đúng! Mình sẽ đi Dalat dịp Noel này. Dalat là quê hương của Nguyễn, cũng là thành phố kỷ niệm của Măn. Nguyễn muốn ghi dấu nhiều hình ảnh với Măn tại đó.”

Và chàng vẽ vờ:

“Khi trời tối, Nguyễn sẽ đưa Măn đi uống *café*, đợi giờ Chúa Giáng Sinh. Một cái quán nào giống như quán xây chùng ở Sàigòn Nguyễn và Măn hay ngồi. Nguyễn cũng đưa Măn đi lại trên con đường *Rue des Solitaires*, nhưng khi ấy mình sẽ không còn là những kẻ cô đơn.”

Chùng như quá hứng thú với điều này, Nguyễn bật thốt:

“Uống rượu với Măn thích thật! Cuộc rượu thanh nhã nghệ sĩ, càng uống càng hứng khởi.”

Và la lên :

“A! Nguyễn say thật Măn ạ. Lạ quá! Uống chỉ mới hai ly mà đã nghe say.”

□

Sàigòn, thứ Sáu ngày 5/12/1975

Có một nỗi vỡ tan trong hồn tôi đêm nay khi nghe Nguyễn nói về câu chuyện Trần Sa một cách thực tế. Chàng bảo:

“Ông Nội vẫn muốn Nguyễn học hành đến nơi đến chốn rồi mới tính chuyện cưới vợ. Bây giờ biết Nguyễn yêu Măn và có Trần Sa, chắc ông Nội rất ngạc nhiên.”

Tôi tiếp câu nói, vương vát trong lòng một niềm u uẩn:

“Chẳng những ngạc nhiên mà còn thất vọng! Tốt hơn hết, Nguyễn đừng nên cho gia đình biết sự hiện hữu của Măn trong đời Nguyễn.”

Nguyễn lắc đầu:

“Họ biết rồi!”

“Cách nào?” tôi hơi khựng.

Trầm ngâm một lúc, Nguyễn thú nhận:

“Cái hôm Mẫn ở Dalat về, ghé lên nhà tìm Nguyễn, đầu chỉ thấy thấp thoáng dáng Mẫn, nhưng họ đã điều tra về Mẫn rất kỹ.”

Cười vui về, Nguyễn tiếp:

“Nguyễn không nghĩ được điều Trần Sa bị ai ghét bỏ. Nếu vì lẽ gì ông bà Nội không thương được Trần Sa, chắc Nguyễn khổ lắm.”

Tự dung cảm nghe chơi vơi, tôi ngồi im lúc lâu. Trọn khối tâm hồn như bị bao vây bởi niềm tan vỡ. Tôi nhận rằng Nguyễn đã đúng khi nói lên thực tế ấy. Duy mỗi điều, tâm hồn Nguyễn còn thanh khiết quá nên không đo lường được sự suy nghĩ của gia đình theo hình ảnh Trần Sa mà chàng rất quý yêu.

Giọng Nguyễn chùng hẳn:

“Sao Mẫn buồn vậy?”

Tôi lắc đầu:

“Không, không phải buồn, chỉ là chao đảo chút ít trước một thực tế.”

“Sao vậy?”, Nguyễn hỏi.

Tôi im lặng.

Nguyễn e dè:

“Một mai gặp Mẫn, họ sẽ hiểu và thương Mẫn nhiều”.

Tôi kêu lên:

“Làm sao Mẫn dám tin tưởng cha mẹ Nguyễn chấp nhận được sự hiện diện của một người như Mẫn trong đời Nguyễn?”

Nguyễn lắc đầu:

“Cuộc đời Nguyễn là của riêng Nguyễn, đâu ai có thể cướp mang giùm, ngay đó là cha mẹ Nguyễn.”

Tôi gật:

“Đúng! Nhưng Nguyễn quên rằng **Mẫn yêu Nguyễn**. Chính vì thế mà Mẫn sẽ không bao giờ để cho Nguyễn phải rơi vào sự khổ tâm, hoặc chọn gia đình, hoặc chọn Mẫn.”

Âm điệu Nguyễn dồn dập:

“Sao Mẫn nói vậy? Nguyễn có thể được Mẫn mà vẫn không mất gia đình ông bà Nội.”

Tôi tránh cái nhìn Nguyễn:

“Điều này, Nguyễn biết không thật. Hơn ai hết, Nguyễn hiểu, một người xuất thân Nho học như ông Nội sẽ chẳng bao giờ có thiện cảm được với một đứa nghệ sĩ như Mẫn. Nguyễn lại rất thương và kính trọng ông Nội...”

Tôi bỏ lửng câu, cầm cốc rượu đưa lên môi uống.

Nguyễn ngân ngai:

“Nguyễn yêu Mẫn...”

Tôi ngắt ngang:

“Mẫn tự biết mình đã bị đẩy ra ngoài cái vòng trật tự của một thứ bình thường luân lý. Chỉ riêng Nguyễn là không nghĩ về Mẫn lệch lạc, chỉ mỗi Nguyễn mới chịu khó nhìn mọi thứ từ sâu thẳm nội tâm Mẫn.

Nhưng một mình Nguyễn thì làm sao đủ sức biện hộ cho Mẫn, làm sao có thể chống đỡ với cả một nề nếp gia đình lớn?”

Tôi cười mà lòng thật nhiều rĩ héo:

“Trước thực tế, mình không thể trốn chạy. Nhưng Mẫn thú nhận, cái thực tế khác biệt giữa hai định mệnh chúng mình sao lại khiến Mẫn cảm nghe đau khổ thật nhiều”.

Xong, tôi gục đầu uống.

.....

Trời ban đêm có gió lạnh sắt se. Tôi so hai vai, tìm chút ấm từ mái tóc dài phủ kín trên cổ. Nguyễn đặt tay lên gáy tôi. Những sợi tóc rối được mơn man rất nhẹ dưới năm ngón dài mềm mại. Chàng nói: “Giá đây là phòng Nguyễn, Nguyễn đã cùng với Mẫn mà khóc!”

Tôi phá lên cười:

“Nguyễn làm Mẫn buồn quá! Trong Le Train, Féron mở đầu sự kể lại mối tình ngắn ngủi của chàng với Anna bằng câu: *‘Tôi có một vợ ba con và một gian hàng ở đường Château. Tôi không bao giờ trở về La Rochelle nữa.’* La Rochelle là nơi Féron trải qua những giờ ngày ngắn ngủi hạnh phúc với Anna trong thời gian chiếm đóng của quân Đức Quốc Xã trên toàn nước Pháp. Thì Nguyễn cũng phải nói thế này khi mở đầu câu chuyện Trân Sa mới đúng: *‘Tôi có một vợ ba con và một gian hàng ở đường Duy Tân, Dalat. Tôi không bao giờ trở về con đường Yên Đỗ Sài Gòn nữa.’*”

Quán rượu ông già trở nên âm u kỳ lạ khi Nguyễn cúi hôn lên đôi môi tôi, nụ hôn đắm đuối. Chàng van nài:

“Mẫn đừng nói thế, Nguyễn đau lòng lắm! Mẫn cũng hiểu là Nguyễn yêu Mẫn đến chừng nào!”

Tôi vẫn cúi đầu uống.

Bên tai, nghe mơ hồ tiếng Nguyễn âu lo:

“Mẫn! Mẫn có sao không?”

.....

.....

Thật lâu, tôi tỉnh giấc.

Khi nhớ lại mọi sự và ý thức mình đang ở đâu, tôi đâm hốt hoảng. Trong óc vang vang ý nghĩ: *“Đêm nay sẽ không bao giờ còn trở lại!”* Vậy là tôi bật dậy ngồi ngắm Nguyễn.

Trong giấc ngủ, dưới làn ánh sáng mờ mờ chiếu từ *toilette* căn nhà bà chị dâu tôi, con người Nguyễn toát ra dấu nét trẻ thơ đến dường lạc lõng. Khuôn mặt rất thanh tú, cả thân hình dài ngoằng, làn môi trên hơi nhếch như đang cười mỉm.

Căn phòng tĩnh lặng. Chiếc đồng hồ treo tường vang lên những âm thanh lạnh lẽo. Lòng tôi cũng thản nhiên cách lạ. Ngồi nhìn Nguyễn ngủ, trong tôi bỗng dậy lên một hạnh phúc rất bình yên.

Đêm vẫn thật khuya khi Nguyễn chợt tỉnh. Nhìn thấy tôi ngồi nơi mép giường, giọng Nguyễn nhẹ:

“Sao Mẫn không ngủ đi? Nằm xuống đây, Nguyễn ôm cho ngủ!”

Rồi cởi chiếc *chemise* xanh đang mặc trên người, Nguyễn đắp lên vai tôi, choàng kín thân hình tôi trong vòng tay khép chặt.

*

* *

Một đêm mơ đã qua...

Trong căn bếp nhà chị Hoa lúc trời chưa sáng hẳn, Nguyễn nhìn tôi, cười mỉm:

"Uống rượu với Mẫn thích thật! Giá đây là Dalat, Nguyễn đã dậy sớm pha trà uống với Mẫn."

[]